

IN OBITVM ILLVSTRISIMI NOBILISSIMI QVE VIRI AG DOMINI,

D. Roberti Dudlæi, nuper dum vixit Leicestriæ Comitis, Baronis de Denbygh, Ordinis tum

S. Georgij, tum S. Michaelis Equitis aurati, Regiae Maiestati à sacris Consilijs, Regiaeq; familie

Domini magni OEconomi, Academiae Oxon: Cancellarij, Religionis, Virtutis, ac litera-

rum maximi Patroni Carmina funebria.

Q Vò me cùnq; fero, gemitus mihi verberat aures,
 Et fletu madidas vndiq; cerno genas.
 Et quid ni tristes resonet nunc quisq; querelas?
 Quid ni maxillis pendula gutta cadat?
 Heu iacet extinctus Dudlæius inclytus Heros:
 Heu Legecestrensis gloria summa iacet.
 Ille Comes, quo non alter mage comis habetur,
 Cogitur indignis vermbus esse comes.
 O cui non dolor est? cui non ob tristia fata
 Vultus stillatis mæstus inundet aquis?
 Regia iam querulis impletur luctibus Aula:
 O nimium Princeps Elisabetha dolet.
 Cogito dūm mecum quantum capit illa doloris,
 Effundunt lachrymas lumina nostra nouas.
 Consilium Regina tuum est experta, fidemq;
 Et niueos mores, o Comes: inde dolor.
 Consilijs qui sunt à sacris te cecidisse
 Sæpè dolent: vultu, pectore, voce dolent.
 Suasio námq; grauis fuerat tua, iusta, salubris:
 Nestoris effluxit qualis ab ore senis.
 Dura hac eximus fert Cancellarius agre:
 Immites Comiti pàccere nolle pro.
 Lugeat Nobilium spes, floisque, Effexius Heros:
 Heu fundit vitreas tristis ocellus aquas.
 Lassantur vidue plangentes pectora palma:
 Soluitur in lachrymas fæmina summa graues.
 Est Ryche clare tibi crucians in pectore mæror:
 Illustri Northo luctibus ora madent.
 Nobilitas omnis patrias dispersa per oras
 Deflet honorati tristia fata viri.
 Et Mildmæ sagax, & Knowle diserte doletis:
 UValsinghame gemis: VVollius atq; gemit.
 Qui voces sacro diuinis panditis ore,
 Luctosovas tremulo fundite corde preces.
 Est Deus infensus nobis, exarsit in iram:
 Nam furit in summos mors truculentaviros.
 Bedfordensis abest Comes, is pietatis amator:
 Et proles læthi cuspide victa iacet.
 Prælucens cecidit Sidneus, nobile sydus:
 Occubuitq; Comes iam, Leogora, tuus.
 Ut reus incertæ metuens discrimina vita
 Horrifici coram iudicis ore tremit:
 Sic nos Angliæ timeamus, sicq; tremamus:
 Pertingunt superas crimina nostra domos.
 Principis OEconomus magnus discessit ab Aula:
 Tristia (prob) nunquam fata redire sinent.

Plangite Regales famuli: quis, dicite, vestrum est,
 Cui non quæstam præsttit equus opem?
 Plangite Pierides: nam Granta diserta Patronum
 Amisit magnum, docta Calena patrem.
 Plangite vos Comitis serui: cui munia nulla,
 Vel saltem cui non munera grata dedit?
 Lugebunt nimium tandem iuuencisq; senesque:
 Nulla fruendo sciunt grata, carendo scient.
 Illi deliciae Deus vna: summa voluptas
 Legis Diuina leætio sacra fuit.
 Ritibus, induxit quos impia Roma, prophanis
 Obstabat vera religionis amans.
 Huic Bellona fauens, hic doctus Palladis arte:
 Virtutis vario munere cultus erat.
 Fortis adest Britones dum cingunt agmine Gallos:
 Vrbi Quintinus nomina sancta dedit.
 Et vindex aderat Flandris fortissimus Heros:
 Hispani victi quo periære duce.
 Sic benè magnanimi vestigia clara parentis
 Est imitatus: aui & martia facta sui.
 Tormentis muros Duisburghi diuidit altos:
 Parmaidum facta est terrâ cruxq; ferax.
 Trina per Hollandos memoro data prælia campos:
 Plurima sed fuerant fortia facta ducis.
 Jam redit miles, conuiuis singula narrat:
 Pingit & exiguo Flandrica castramero.
 Est luore tumens forsan qui dicta negabit:
 Inuidus est mendax, dicere vera nequit.
 Cogitat Hispanus gentem superare Britannam:
 Classis & equoreas maxima sulcat aquas.
 Expectans hostes comitatus milite denso
 Heros Tilberijs castra locauit agris.
 Praælia cum nostris si vellent iungere, nōs sent,
 Hastâ quantus erat, quantus & ense Comes.
 Classis ad Arctoas grandis sed labitur oras:
 At maris innumeros obruit vnda prius.
 Inq; suam foueam delapsus concidit hostis:
 Hæc non nostra fuit, sed tua, Christe, manus.
 Insuper inuidia prudens vel iudice fertur:
 Dicunt, qui reputant gesta, disertus erat.
 Ardua magnificus præstabat mente sagaci:
 Illius inceptis inuia nulla via.
 Hoc sapientis erat (si quicquam iudico:) semper
 Obtinuit placido Principis ore frui.
 Immeritis odij nunquam mens victa recessit:
 Extulit eximium Nobilis usq; caput.

Inclytus ad nostras hospes si venerit oras,
 Summus honorificis excipit ille modis.
 Hinc Comitis nomen toto clare scit in orbe:
 Laus implet croceam Solis utramq; domum.
 Vindex sacrilegia iustus non parcit inultis:
 Justitiae libra ponderat omne scelus.
 Cultores celebres virtutis fouit & artis:
 Iuppiter alter erat: nempe iuuando bonos.
 Illi sunt curæ, quos maxima pressit egestas:
 Et mandat miseris munera crebra dari.
 Aedes UVar. vico præclaras struxit in urbe,
 Membra quibus Christi languida sanctus alit.
 O quot diuinæ recubârunt pectora dotes?
 O quot sunt summi splendida fæta viri?
 Pauca hac de multis decerpit nostra Camæna:
 (Ex solo magnus noscitur vngue leo:)
 Nam Comitis nostro citius quam carmine luctos,
 Includi numero possit arena maris.
 Carrin & Phæbus virtutes exprimat omnes:
 Nos omnes laudes ipsa Minerua canat.
 Oigitur quantum Dominum mors sustulit a
 Quæcquo patria sustulit illa patrem!
 At non fata queunt retrahi: non stamina vita
 Immites Paræ nectere rupta solent.
 Mens diuina poli rutilam concendit ad arcem:
 Exangues artus fætus verna capit.
 Exitus en noster: satus est hac conditione
 Quisque: det Altisonans nos benè posse mori.
 Det reliqui Proceres vianus ut Nestoris annos:
 Vincat & hos annis Elisabetha suis.

Rogerus Williams.

LONDINI,
 Excudebat Thomas Orwinus, Im-
 pensis Johannis Daldern.
 1588.